

PRVÁ KAPITOLA

COLETTE ZLAHKA POHLADILA hodvábnu látku. Keď o ňu zavadila drsnými, popraskanými bruškami prstov, potichu zhíkla a rýchlo si schovala ruky do záhybov sukne. Hodváb bol príliš drahý, nemohla riskovať, že zatrhne niektoré z vláken, ale túžila sa ho dotýkať. Najradšej by sa doň zabalila a pocítila, ako ju lesklá modrá tkanina chladí na pokožke.

Tak nádherne sa ligotala, hrala odleskami modrej a zelenej podľa toho, ako na ňu dopadalo svetlo, ako bola zložená, ako sa prehýbala, keď Colette prechádzala

dlaňou po jej hladkom povrchu. Ale už sa hodvábu nesmie chytať, hoci sa jej zdá, že na ňu volá každé jedno vlákenko tenšie ako vlások.

Vnútro jej naplnila energia drobných kúzel, ktoré odriekala po maminom boku, a roztriasli sa jej prsty. Boli to staré, ošúchané čary, nič veľkolepé. Šepkala formulky, aby sa nezauzlili nite alebo neotupili nožnice. Tieto zaklínadlá sa odovzdávali z jednej generácie učníc na druhú, aby uľahčili krajčírkam život.

V modrom hodvábe sa však ukrývala oveľa mocnejšia mágia, tým si Colette bola istá. Mama spomínala, že ho priviezli z východu. Nešikovnému kupcovi sa zabalená látka vyšmykla z rúk a spadla do mora, práve keď vynášal náklad z lode kotviacej pri ústí Veľkého kanála. Kupec zahrešil a mama sa pokúsila Colette zapchať uši, ale dievčina sa jej pohotovo schovala za chrbát. Neskôr mame povedala, že záblesk modrého hodvábu letmo zazrela cez premočený baliaci papier, ale nebola to pravda. Intuitívne *vedela*, ako vyzerá látka zabalená v hnedom papieri. Ten hodváb na ňu *volal*. Kúpili ho s výraznou zľavou – kupec bol rád, že za poškodený tovar dostane aspoň nejaké peniaze – a cez úzke

benátske uličky a klenuté kamenné mosty sa pobrali domov. Keď mokrý balík napokon otvorili, prekvapené zistili, že látka je suchá. Po slanej vode, ktorá kupca tak rozčúlila, nezostalo na hodvábne ani stopy. *Asi sa doň vpila*, uvažovala niekedy Colette, keď videla, že slnečné svetlo poskakuje na tkanine ako na zvlnenej morskej hladine.

Ach, aké šaty by ušila, keby jej hodváb naozaj patrilo! Mrzelo ju, že jeho krásnu farbu a magickú silu zakryjú diamantami, zlatými výšivkami a čipkou.

„Colette!“ Mamin hlas ju vytrhol zo zamyslenia, ruky schované v záhyboch tenkej bavlnenej sukne jej nadskočili. „Dievčatko moje, nesnívaj, nemáme čas. Odlož ten hodváb a choď sa učesať. O chvíľu prídu.“

„Áno, mami.“ Rozrušene vstala, drahá látka jej sklzla z kolien na podlahu ako vodopád.

Mama varovne tľoskla jazykom a gestom dcére naznačila, aby hodváb zdvihla. Potom ju zachvátil kŕčovitý kašeľ a sťažka sa oprela na stoličke.

Colette na ňu ustarostene hľadela, stála obďaleč s náručím plným hodvábne a ani trochu sa jej nepáčilo, ako sa mame pri kašli natriasajú kostnaté plecia.

„Prach...“ zachripela napokon mama. „To z toho prachu. Ústrižky látok, zvyšky nití... Zo všetkého je prach.“

„Pozametám,“ dychtivo slúbila Colette. „Včera som si na zametanie nedala veľmi záležať, preto kašleš. A umyjem podlahu. Potom sa ti už do hrdla nedostane žiaden prach.“

„Sú tu!“ Mama odrazu vyskočila na rovné nohy a hneď sa chytila operadla stoličky, aby nestratila rovnováhu. „Počujem ich... Bež do salóna, Colette, si rýchlejšia ako ja. Nech pani grófká nečaká.“

Aj Colette počula, že idú. Vybehla z dielne a nasadila strojený úsmev, aby privítala zámožnú zákazníčku. Grófkino páža s dupotom podišlo k dverám a chystalo sa zaklopať, ale Colette ho predbehla a rýchlo dvere otvorila. Bála sa, že neohrabaný chlapec zaklope príliš silno a zničí náter.

Škaredo na ňu zazrel, potom o krok ustúpil, aby do krajčírstva pustil svoju paniu. Grófká sa s povýšeneckým výrazom na tvári predrela cez úzke dvere. Mala také široké šaty, že musela vchádzať bokom a jej komorná dávala pozor, aby si pritom neroztrhla vrchnú

saténovú sukňu. Colette nepoznala tie šaty – ušil ich iný krajčír. Mama by grófkou odhovorela od toľkých ťažkopádnych ozdôb a vzorov. Vyzerala ako chodiaci kvetinový záhon. Ešte aj otvory na oči na elegantnej pozlátenej škraboške lemovalo veľa jazmínov.

„Kde máš mamu, dievča?“ dožadovala sa grófkou.

„Tu som, pani moja.“ Krajčírka náhlivo vošla do salóna, zdvorilo sa uklonila a potiahla dcéru za rukáv, aby sa poklonila spolu s ňou. Colette sa usilovala ignorovať tichý chripot, ktorý vychádzal mame z hrude, keď obidve skláňali hlavy. Ustavične sa vyhovárala na prach alebo na vlhkosť, čo z kanálov presakovala cez kamenné múry, alebo na zatuchnuté drevo, ktoré pálili v kozube, aby im nenavlhli hodvábné látky. „Nie div, že kašlem,“ opakovala ustráchanej dcére. „Na jar mi bude lepšie.“ *Ale už je jar a tvoj stav sa vôbec nezlepšil!* Colette cítila, že sa jej tá výčitka tlačí na jazyk, ale neodvažovala sa ju vysloviť. Mohla len dúfať, modliť sa, zatvárať oči pred krutou realitou a predstierať, že mama sa skôr či neskôr naozaj uzdraví.

Keby si grófkou objednala novú róbu, Colette by kúpila liečivé byliny a pripravila by mame odvar na

Holly Webbová
Čarovná maska

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Albatros v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 2 714
Zodpovedná redaktorka Magdaléna Poppelková
Technická redaktorka Lucia Jurkovičová

Z anglického originálu *Holly Webb: The Maskmaker's Daughter*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Orchard Books, Londýn 2016,
preložila Veronika Lašová.
Jazyková redakcia Mária Pavligová
Sadzba Kristína Hečková
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA